

Vec C-183/23

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.**

Dátum podania:

22. marec 2023

Vnútroštátny súd:

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

27. február 2023

Žalobkyňa:

Credit Agricole Bank Polska SA

Žalovaný:

AB

Predmet konania vo veci samej

Žaloba o zaplatenie sumy dlžnej na základe zmluvy o krátkodobej pôžičke uzavretej zahraničným dlžníkom, ktorého miesto pobytu nie je známe

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Článok 267 ZFEÚ – Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 – Právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv – Zmluva o krátkodobej pôžičke – Zahraničný dlžník – Účasť v spore procesného opatrovníka žalovaného, ktorého bydlisko nie je známe – Doručenie žaloby

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 6 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (prepracované znenie) vykladať v tom zmysle, že ustanovenia tohto nariadenia sa uplatňujú na určenie súdnej právomoci v spore proti spotrebiteľovi, ktorého bydlisko nie je známe, ktorý nie je štátnym príslušníkom žiadneho členského štátu a o ktorom je na jednej strane známe, že mal svoje posledné známe bydlisko v členskom štáte, a na druhej strane, existujú vierohodné údaje, ktoré umožňujú predpokladať, že sa už nezdržiava na území tohto členského štátu, ale neexistujú vierohodné údaje, ktoré umožňujú predpokladať, že opustil územie Únie a vrátil sa do štátu, ktorého je štátnym príslušníkom?

2. Má sa článok 26 ods. 1 a 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach vykladať v tom zmysle, že účasť procesného opatrovníka ustanoveného v súlade s vnútroštátnym právom členského štátu na zastupovanie v spore toho spotrebiteľa, ktorého bydlisko nie je známe, nahrádza účasť na konaní tohto spotrebiteľa a umožňuje predpokladať existenciu právomoci súdu členského štátu napriek existencii vierohodných údajov umožňujúcich predpokladať, že spotrebiteľ už nemá bydlisko na území tohto členského štátu?

Uvádzané právne predpisy Únie

Nariadenie Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ 2012, L 351, s. 1) – článok 6, článok 17 ods. 1, článok 18 ods. 2, článok 26 ods. 1 a ods. 2 a článok 28 ods. 1

Rozsudok Súdneho dvora z 15. marca 2012, G/Cornelius de Visser (C-292/10, EU:C:2012:142)

Rozsudok Súdneho dvora zo 17. novembra 2011, Hypoteční banka a. s./Udo Mike Lindner (C-327/10, ECLI:EU:C:2011:745)

Rozsudok Súdneho dvora z 2. apríla 2009, Gambazzi/DaimlerChrysler Canada Inc. a CIBC Mellon Trust Company (C-394/07, ECLI:EU:C:2009:219)

Rozsudok Súdneho dvora z 10. októbra 1996, Hendrikman a Feyen/Magenta Druck & Verlag GmbH (C-78/95, ECLI:EU:C:1996:380)

Uvádzané vnútroštátne právne predpisy

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, (zákon zo 17. novembra 1964 Občiansky súdny poriadok), článok 69 § 3, článok 139¹ § 1 a 2, článok 144 § 1 a článok 146 (kodifikované znenie – Dz. U. z roku 2021, položka 1805)

Zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 Žalobou z 22. decembra 2021 podanou na Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie (Okresný súd Varšava – Centrum, Poľsko, ďalej len „vnútroštátny súd“) sa žalobkyňa, Credit Agricole Bank Polska S.A. (ďalej len „žalobkyňa“), domáhala zaplata sumy 10 591,64 PLN (približne 2 250 eur) spolu s úrokmi a trovami konania na základe zmluvy o úvere zo 16. júla 2020 na kúpu hnuteľnej veci (telefón Apple 11 Pro), ktorú žalobkyňa uzavrela so žalovaným (ďalej len „žalovaný“). V zmluve o úvere, ako aj v žiadosti bola uvedená adresa žalovaného.
- 2 V prejednávanej veci je nesporné, že túto zmluvu uzavrel žalovaný ako spotrebiteľ, t. j. bez akéhokoľvek vzťahu k jeho podnikateľskej alebo zárobkovej činnosti. Vnútroštátny súd konštatoval, že ak by sa v prejednávanej veci uplatnilo nariadenie č. 1215/2012, právomoc súdu by sa mala určiť na základe článku 17 ods. 1 písm. b) a článku 18 tohto nariadenia.
- 3 Dňa 30. marca 2022 vydal vnútroštátny súd v prvej fáze konania platobný rozkaz, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 10 591,64 PLN spolu so zmluvným úrokom v maximálnej výške úroku z omeškania zo sumy 9 952,30 PLN v období od 18. mája 2021 do dátumu zaplata, ako aj sumu 770,69 PLN ako náhradu trov konania spolu so zákonným úrokom z omeškania vypočítaným odo dňa právoplatnosti platobného rozkazu do dňa zaplata.
- 4 Zásielka obsahujúca kópiu žaloby spolu s kópiou platobného rozkazu a poučením žalovaného bola zaslaná na adresu uvedenú v žalobe a vrátila sa ako neprevzatá adresátom. V súlade s ustanoveniami vnútroštátneho práva vnútroštátny súd

nariadil právnomu zástupcovi žalobkyne doručiť kópiu žaloby a platobný rozkaz prostredníctvom súdneho exekútora v lehote dvoch mesiacov pod hrozbou prerušenia konania.

- 5 Listom z 15. septembra 2022 právny zástupca žalobkyne informoval súd, že nedošlo k doručeniu prostredníctvom súdneho exekútora, keďže súdny exekútor nezastihol adresáta na tejto adrese.
- 6 Uznesením zo 4. októbra 2022 vnútroštátny súd ustanovil žalovanému, ktorého bydlisko nie je známe, procesného opatrovníka. Oznámenie o ustanovení procesného opatrovníka bolo v súlade s vnútroštátnym právom vyvesené na úradnej tabuli vnútroštátneho súdu a mestského úradu a bolo doručené ustanovenému procesnému opatrovníkovi spolu s kópiou žaloby a platobného rozkazu.
- 7 Listom z 26. októbra 2022 podal ustanovený procesný opatrovník žalovaného, ktorého bydlisko nie je známe, odpor proti platobnému rozkazu z 30. marca 2022, v ktorom uviedol, že žalobca nepreukázal pohľadávku čo do výšky, a tak spochybnil vecnú dôvodnosť žaloby. Ďalej poukázal na to, že napriek jeho pokusom sa mu nepodarilo zistiť bydlisko žalovaného. Nevzniesol však námietku nedostatku právomoci poľského súdu.
- 8 Súd sa ďalšími uzneseniami obrátil na viaceré subjekty s cieľom overiť, či sa v ich databázach nachádzajú údaje žalovaného umožňujúce určiť jeho bydlisko.
- 9 Vnútroštátny súd overil údaje žalovaného v databáze PESEL. V nadväznosti na tieto úkony bola zistená posledná prihlásená adresa v databáze PESEL v Poľsku, pričom žalovaný vyhlásil, že túto adresu opustil v júni 2018.
- 10 Vnútroštátny súd v systéme NOE-SAD (ktorý eviduje osoby pozbavené osobnej slobody území Poľska) overil, či žalovaný nie je pozbavený osobnej slobody. V dôsledku toho sa zistilo, že žalovaný nie je v Poľsku pozbavený osobnej slobody.
- 11 Následne vnútroštátny súd požiadal Mazowiecki Urząd Wojewódzki w Warszawie (Úrad Mazovského vojvodstva vo Varšave – orgán verejnej správy príslušný pre povoľovanie pobytu, t. j. vydanie pracovného povolenia cudzincom s bydliskom v Mazovskom vojvodstve), aby uviedol, či má žalovaný platné povolenie na pobyt v Poľsku a či je známa jeho súčasná adresa pobytu. Tento úrad uviedol, že žalovaný nepožiadala o povolenie k pobytu na území Poľska.
- 12 Súd tiež požiadal Straża Graniczna (pohraničná stráž) (ďalej len „SG“), aby mu oznámila, či sa v databázach SG nachádzajú informácie o prekročení hraníc žalovaným. Vo svojej odpovedi SG informovala vnútroštátny súd, že v období od 9. januára 2013 do 8. januára 2023 bolo zaznamenané len jedno prekročenie poľskej hranice žalovaným, a to prílet na letisko vo Varšave 29. septembra 2017. Iné prekročenie poľských hraníc nebolo zaregistrované.

- 13 Vnútroštátny súd zároveň nariadil zástupcovi žalobkyne, aby preukázal, že žalovaný má bydlisko na území Poľska, na účely preskúmania existencie právomoci poľského súdu, a odvolával sa na znenie článku 18 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012. Právny zástupca žalobkyne oznámil, že nemá informácie o aktuálnej adrese pobytu žalovaného.

Hlavné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 14 Tvrdenia účastníkov konania nie sú v návrhu na začatie prejudiciálneho konania podrobne uvedené.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 15 Pokiaľ ide o prvú otázku, za uvedených okolností sa vnútroštátny súd v prvom rade pýta, či v prípade podania žaloby proti spotrebiteľovi, ktorého bydlisko nie je známe, ktorý nie je štátnym príslušníkom žiadneho z členských štátov a o ktorom je na jednej strane známe, že mal posledné známe bydlisko v členskom štáte (t. j. v Poľsku), a na druhej strane, že existujú vierohodné údaje, ktoré umožňujú predpokladať, že sa už nezdržiava na území tohto členského štátu, ale neexistujú vierohodné údaje, ktoré umožňujú predpokladať, že opustil územie Únie a vrátil sa do štátu, ktorého je štátnym príslušníkom – uplatnia sa ustanovenia nariadenia č. 1215/2012 alebo musí súd rozhodnúť o otázke svojej právomoci výlučne podľa ustanovení vnútroštátneho práva.
- 16 Žalovaným vo veci samej je osoba, ktorá nie je štátnym príslušníkom členského štátu. Chýba teda zrejma súvislosť medzi konaním vo veci samej a právom Únie v podobe štátnej príslušnosti žalovaného.
- 17 Vnútroštátny súd na základe údajov SG konštatoval, že žalovaný neprekročil vonkajšiu hranicu Poľska. Treba však uviesť, že SG nevykonáva hraničnú kontrolu na hraniciach Poľska s inými štátmi, ktoré sú zmluvnými stranami Schengenskej dohody. Preto nie je možné zistiť, či žalovaný neodišiel z Poľska do iného členského štátu. Zároveň existujú vierohodné údaje (neexistencia žiadnej adresy žalovaného v štátnych databázach od roku 2018), ktoré to robia pravdepodobným. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa vnútroštátny súd domnieva, že je najpravdepodobnejšie, že žalovaný sa v súčasnosti zdržiava na území iného členského štátu ako Poľsko, ale nemôže túto informáciu jednoznačne overiť.
- 18 V článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 sa stanovuje, že ak žalovaný nemá bydlisko na území členského štátu, na určenie právomoci sa vo všeobecnosti uplatňujú ustanovenia vnútroštátneho práva. Toto ustanovenie preberá článok 4 ods. 1 predchádzajúceho nariadenia č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. Súdny dvor sa viackrát vyjadril k výkladu tohto posledného uvedeného ustanovenia.

- 19 Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku z 15. marca 2012, G/Cornelius de Visser (C-292/10, ECLI:EU:C:2012:142), konštatoval, že článok 4 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni uplatňovaniu článku 5 bodu 3 tohto nariadenia na žalobu o náhradu škody spôsobenej prevádzkovaním internetovej stránky, podanú proti žalovanému, ktorý je pravdepodobne občanom Únie, ale miesto jeho pobytu nie je známe, ak vnútroštátny súd nedisponuje vierohodnými indíciami, ktoré mu umožňujú dospieť k záveru, že takýto žalovaný má v skutočnosti bydlisko mimo územia Únie. V bode 40 tohto rozsudku Súdny dvor zdôraznil, že slovné spojenie „nemá bydlisko na území členského štátu“ uvedené v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 treba chápať v tom zmysle, že uplatňovanie vnútroštátnych pravidiel namiesto jednotných pravidiel určenia právomoci je možné len v tom prípade, ak vnútroštátny súd disponuje indíciami, ktoré mu umožňujú dospieť k záveru, že žalovaný, ktorý je občanom Únie s bydliskom mimo členského štátu tohto súdu, má skutočné bydlisko mimo územia Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. novembra 2011, Hypoteční banka a. s./Udo Mike Lindner, C-327/10, EU:C:2011:745).
- 20 Z uvedeného vyplýva, že právo Únie v zásade stanovilo požiadavku čo najširšie vymedziť rozsah pôsobnosti stanovený článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, t. j. vychádzať z toho, že toto ustanovenie sa uplatní vždy, keď nie je isté, že žalovaný má bydlisko mimo územia Únie. To umožňuje komplexnejšiu harmonizáciu otázky súdnej právomoci medzi členskými štátmi a zaručuje, že žiaden subjekt, ktorý má (hoci to nie je isté) bydlisko na území Únie, nebude zbavený ochrany vyplývajúcej z práva Únie.
- 21 Vnútroštátny súd mal však pochybnosti, či takéto chápanie článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 treba prijať aj v konaniach, v ktorých je žalovaným osoba, ktorá nemá štátnu príslušnosť žiadneho členského štátu.
- 22 Vo všeobecnosti platí, že kritérium povahy cezhraničného konania na úrovni Únie v zmysle noriem právomoci stanovených v nariadení č. 1215/2012 sa v zásade nezakladá na štátnej príslušnosti, ale na bydlisku. Toto pravidlo je plne vyjadrené v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, podľa ktorého sa osoby s bydliskom na území členského štátu bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.
- 23 V už citovanom rozsudku Hypoteční banka však Súdny dvor považoval kritérium štátnej príslušnosti vzhľadom na neznáme bydlisko za relevantné kritérium v prospech otázky právomoci z hľadiska práva Únie (pozri bod 32 tohto rozsudku). Vnútroštátny súd sa preto pýta, či uplatnenie osobitnej domnienky uplatnenia nariadenia 1215/2012 na osoby, pri ktorých je najpravdepodobnejšie, že majú bydlisko na území členského štátu, bez toho, aby to bolo isté alebo určiteľné vnútroštátnym súdom, v ktorom z týchto štátov má osoba bydlisko, je možné aj vtedy, ak tieto osoby nemajú štátnu príslušnosť žiadneho členského štátu.

- 24 Podľa vnútroštátneho súdu zásada efektivity súdnej ochrany vyplývajúca z práva Únie, ako aj potreba chrániť práva osôb podliehajúcich súdnej právomoci, ktoré sa môžu (ale nie je to isté) zdržiavať na území Únie, vyžadujú, aby sa na ne uplatňovali pravidlá vyplývajúce z nariadenia 1215/2012, najmä ak tieto osoby zostávajú spotrebiteľmi, a teda osobami osobitne chránenými právom Únie (pozri článok 169 ZFEÚ). Treba uviesť, že toto nariadenie stanovuje vysokú úroveň ochrany práv spotrebiteľa, pričom vychádza z myšlienky, že spotrebiteľa možno v zásade žalovať len na súde štátu, v ktorom má bydlisko (článok 18 ods. 2 nariadenia 1215/2012). Vnútroštátne právo nestanovuje takú ďalekosiahlu úroveň ochrany práv spotrebiteľov, pokiaľ ide o právomoc súdu. Pripustiť, že na žalovaného, ktorý sa nachádza v situácii, o akú ide vo veci samej, sa neuplatní úroveň ochrany vyplývajúca z nariadenia len z dôvodu, že nie je možné jednoznačne preukázať, že má bydlisko v členskom štáte, a na základe kritéria štátnej príslušnosti, ktoré nevyplýva z nariadenia, by mohlo predstavovať neodôvodnené odmietnutie zo strany vnútroštátneho súdu priznať mu ochranu vyplývajúcu z práva Únie.
- 25 Vnútroštátny súd zastáva názor, že odpoveď na otázku si v zásade vyžaduje zváženie dôsledkov naplnenia dvoch rizík. Na jednej strane ide o riziko mylnej domnienky, že žalovaný má bydlisko na území Únie, hoci takéto bydlisko nemá, a na druhej strane o riziko mylnej domnienky, že žalovaný nemá bydlisko na území Únie, hoci v skutočnosti tam bydlisko má. V prvom z uvedených prípadov riziko spočíva v uplatnení kritérií právomoci vyplývajúcich z ustanovení nariadenia napriek tomu, že na to neexistuje skutočný dôvod. Vzhľadom na to, že ustanovenia nariadenia poskytujú spotrebiteľovi v tomto ohľade širšiu ochranu ako ustanovenia vnútroštátneho práva, nebude to mať pre neho nepriaznivý účinok. V tomto poslednom uvedenom prípade by to však ohrozilo potrebný účinok (effet utile) nariadenia, keďže spotrebiteľ s bydliskom v členskom štáte Únie by bol zbavený účinnej ochrany vyplývajúcej z práva Únie len z toho dôvodu, že súd nemohol jednoznačne určiť jeho bydlisko.
- 26 Vzhľadom na vyššie uvedené sa vnútroštátny súd domnieva, že na prvú prejudiciálnu otázku treba odpovedať kladne.
- 27 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či v konaní, o aké ide vo veci samej, možno dospieť k záveru, že žalovaný vstúpil do sporu, a teda uznal právomoc poľského súdu na základe toho, že tak za neho urobil procesný opatrovník, ktorý mu bol ustanovený ako osobe, ktorej bydlisko nie je známe.
- 28 Súdny dvor viackrát uviedol, že nariadenie č. 44/2001 (a analogický názor treba teraz zaujať aj v súvislosti s nariadením 1215/2012) nebráni uplatneniu ustanovenia vnútroštátneho procesného práva členského štátu, ktoré v snahe zabrániť situácii odoprenia spravodlivosti umožňuje viesť konanie za neprítomnosti proti osobe, ktorej bydlisko nie je známe, pokiaľ sa súd, ktorý sa sporom zaoberá, ubezpečí predtým, než o ňom rozhodne, že sa uskutočnili všetky pátrania, ktoré ukladajú zásady riadnej starostlivosti a dobrej viery, aby sa zistil

pobyt žalovaného (rozsudok zo 17. novembra 2011, Hypoteční banka a.s./Udo Mike Lindner, C-327/10, ECLI:EU:C:2011:745).

- 29 Inštitút *curator absentis* je známy v prevažnej väčšine civilných procesov členských štátov. Jeho cieľom je zabezpečiť právo žalobcu na súd, ktorý z dôvodov nezávislých od jeho vôle nemusí byť schopný zistiť aktuálne bydlisko žalovaného. V tejto súvislosti treba podľa Súdneho dvora (rozsudok Hypoteční banka, bod 53) zopakovať, že možnosť pokračovať v konaní bez vedomia žalovaného, tak ako v konaní vo veci samej, prostredníctvom doručenia žaloby opatrovníkovi menovanému súdom, ktorý sa zaoberá vecou, obmedzuje právo žalovaného na obhajobu. Toto obmedzenie je však odôvodnené vzhľadom na právo žalobcu na účinný prostriedok nápravy, keďže bez takéhoto postupu by bolo toto právo neuskutočnené (tiež rozsudok z 2. apríla 2009, Marco Gambazzi/DaimlerChrysler Canada Inc. a CIBC Mellon Trust Company, C-394/07, ECLI:EU:C:2009:219).
- 30 Vnútroštátny súd nemá v úmysle spochybniť dôvodnosť existencie tohto inštitútu. Má však pochybnosti o tom, či opatrovník spotrebiteľa, ktorého bydlisko nie je známe, môže uznať právomoc súdu, ktorý nemá právomoc v súlade s ustanoveniami nariadenia 1215/2012 podľa článku 26 ods. 1 tohto nariadenia tým, že vstúpi do konania vo veci samej bez toho, aby vzniesol námietku nedostatku právomoci.
- 31 Súdny dvor nepriamo objasnil odpoveď na túto otázku v rozsudku z 10. októbra 1996, Bernardus Hendrikman a Maria Feyen/magenta Druck & Verlag GmbH (C-78/95, ECLI:EU:C:C: 1996:380), v ktorom sa uvádza, že účasť strany prostredníctvom procesného zástupcu, ktorému žalovaný neudelil plnomocenstvo, nemožno vykladať ako účasť žalovaného na konaní v zmysle článku 27 ods. 2 Bruselského dohovoru (predchodca článku 34 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 a následne nepriamo článku 45 písm. b) nariadenia 1215/2012).
- 32 Situácia vo veci samej sa podstatne líši od situácie, ktorá viedla k podaniu prejudiciálnej otázky vo veci Hendrikman. Zatiaľ čo v uvedenej veci bol totiž subjektom, ktorý vstúpil do sporu, neoprávnené ustanovený zástupca, v konaní vo veci samej to bol procesný opatrovník žalovaného, ktorého bydlisko nie je známe, ustanovený v súlade s vnútroštátnym právom a na základe vnútroštátneho práva splnomocnený vykonávať všetky s tým súvisiace úkony. Okrem toho vo veci Hendrikman sa otázka účasti v spore týkala dôvodov odmietnutia uznania rozsudku, a nie právomoci na základe uznania.
- 33 Situácia analogická so situáciou, o ktorú ide vo veci samej, nastala vo veci Hypoteční banka. Ako uviedla generálna advokátka Verica Trstenjak vo svojich návrhoch z 8. septembra 2011, cieľ článku 16 ods. 2 nariadenia č. 44/2001 je chrániť spotrebiteľa pred tým, aby bol žalovaný na iných súdoch, ako sú súdy členského štátu, na území ktorého má bydlisko. Pokiaľ by bola účasť opatrovníka ustanoveného bez jeho vôle a vedomia vnímaná ako účasť na konaní a týmto spôsobom by bola založená príslušnosť súdu, ktorý opatrovníka ustanovil, hrozilo

by, že bude obmedzená praktická účinnosť článku 16 ods. 2 nariadenia (pozri bod 82 týchto návrhov). V samotnom rozsudku Hypoteční banka sa však Súdny dvor touto otázkou výslovne nezaoberal.

- 34 Skutkové okolnosti v konaní vo veci samej Hypoteční banka sa však líšia od skutkových okolností prejednávanej veci. Vo veci Hypoteční banka a) sa konanie týkalo zmluvy o dlhodobom hypotekárnom úvere, b) zo znenia zmluvy vyplývalo, že spotrebiteľ je povinný informovať o každej zmene bydliska a c) žaloba bola podaná ešte počas platnosti zmluvy. V prejednávanej veci bola predmetom konania zmluva o krátkodobej pôžičke. Je teda ťažké vytykať spotrebiteľovi, že neinformoval svojho zmluvného partnera o zmene bydliska.
- 35 Pri rozvíjaní argumentácie v tejto súvislosti treba uviesť, že článok 26 ods. 2 nariadenia 1215/2012 stanovuje osobitnú povinnosť chrániť spotrebiteľa pred súdnou právomocou z dôvodu uznania, ktorá by mohla vyplývať zo skutočnosti, že spotrebiteľ si nebol vedomý ustanovení nariadenia o súdnej právomoci a dôsledkov nepodania námietky nedostatku právomoci. Preto na to, aby bolo možné predpokladať, že spotrebiteľ uznal právomoc súdu, ktorá nevyplýva z nariadenia (v zásade vzhľadom na znenie článku 18 ods. 2 nariadenia 1215/2012 ide o právomoc súdu v mieste jeho bydliska), je potrebné ho poučiť o jeho práve namietat právomoc súdu a o následkoch jeho dostavenia sa alebo nedostavenia sa.
- 36 Vnútroštátny súd sa domnieva, že predpoklad, že poučenie spotrebiteľa možno nahradiť prípadným poučením opatrovníka ustanoveného na zastupovanie žalovaného, ktorého bydlisko nie je známe, je v rozpore so základným cieľom článku 26 ods. 2 nariadenia 1215/2012, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred negatívnymi dôsledkami neznalosti tohto nariadenia. V skutočnosti len samotný spotrebiteľ, ktorý koná priamo a je si plne vedomý následkov, má možnosť dobrovoľne sa rozhodnúť, že sa vzdá svojich práv vyplývajúcich z tohto normatívneho aktu, t. j. že uzná právomoc iného štátu, ako je štát jeho bydliska. Hoci je *curator absentis* ustanovený na zastupovanie jeho záujmov a podľa vnútroštátneho práva má právo vykonávať všetky úkony súvisiace s vecou, nemožno z dôvodu zásady účinnosti ochrany podľa nariadenia predpokladať, že tento opatrovník môže tiež uznať právomoc prostredníctvom vstupu do sporu vo veci samej.
- 37 Existencia právomoci na základe uznania podľa článku 26 nariadenia 1215/2012 je prejavom kontradiktórnej (sporovej) povahy civilného procesu v členských štátoch, v ktorom je úlohou strán, a nie súdu, starať sa o svoje procesné záujmy. Na dosiahnutie tohto cieľa je však nevyhnutné, aby sa obe strany zúčastnili sporu alebo aspoň mali takúto možnosť, to znamená, aby o tom boli skutočne upovedomené. Hoci prijatie fikcie oznámenia prostredníctvom oznámenia opatrovníkovi umožňuje pokračovať v konaní a uplatniť právo žalobcu na súd, nemôže mať podľa vnútroštátneho súdu za následok zbavenie žalovaného spotrebiteľa jeho práva na právomoc súdu v mieste jeho bydliska len z dôvodu, že tento opatrovník v tejto súvislosti nevzniesol námietku.

- 38 Vnútroštátny súd preto zastáva názor, že na druhú prejudiciálnu otázku treba odpovedať záporne.

PRACOVNÝ DOKUMENT